

ærede Minister har ment, at Udvidelsen af de egentlige Hovedstationer ogsaa kunde finde Sted i Henhold til en Bestemmelse fra Ministeriets Side om Anvendelse af denne Lov, idet der i Bemærkningerne kun er Tale om Udvidelse af bestaaende Stoppesteder og af Stationsveje. Hvis det havde været den højtærede Ministers Mening, at man ved de egentlige Stationspladser, som ere de allervigtigste for en udvidet og forbedret Drift paa Banen, ogsaa kunde gøre Brug af Loven, vilde det have været ønskeligt, at der i Bemærkningerne var optaget en Udtalelse derom. Jeg vil altsaa tillade mig at henlede Tingets Opmærksomhed paa, om vi ikke i alt Fald skulde forsøge at blive enige med den højtærede Minister om i Stedet for dette ubestemte Udtryk: „mindre“ Udvidelser at sætte nogle visse bestemte Anlæg, som man kan opnaa igennem Loven, hvortil man jo saa kunde føje, at andre lignende mindre Udvidelser ogsaa kunne effektueres i Henhold til Loven.

Der er derhos et Forhold, som i dette Lovforslag ikke er berørt, uagtet dette i det hele er forment over den for Statsbanerne gældende Lov af 12te April 1889, nemlig Forholdet med Hensyn til Sneskærme. Jeg ser af Bemærkningerne til Lovforslaget, at den højtærede Minister ikke har fundet tilstrækkelig Anledning til for de private Jærnbanners Vedkommende at søge lignende Bestemmelser tilvejebragte som dem, der findes i §§ 3 og 4 i Loven af 12te April 1889. I den Udtalelse, der fremkom fra den højtærede Minister ved Lovforslagets Forelæggelse, bemærkede han, at Ekspropriation til selve det Areal, hvorpaa Sneskærmene skulde opstilles, maatte kunne faas i Henhold til denne Lov. Naar det nu imidlertid er Tilfældet, og jeg vil i øvrigt bemærke, at dette mere og mere bliver nødvendigt og ogsaa bliver Brug i alt Fald hos de større Privatbaner — at man opretter Sneskærme, saa forekommer det mig, uagtet det selvfølgelig ikke mindre ligger i selve de private Baners Interesse, meget naturligt, at de Lodsejere, som maaske lide under Opstillingen af en saadan Sneskærm, maa have et lignende Krav paa at faa denne Gæne godtgjort, som de have, naar det er Statsbanerne, der foranledige den. Sagen er jo nemlig den, at for saa vidt Banen kan opstille sine Sneskærme paa den allerede tidligere eksproprierede Grund, behøves der i og for sig ingen Tilladelse dertil, men det er paa den anden Side klart, at de tilgrænsende Lodsejere i mange Tilfælde

lide ikke ganske ubetydeligt ved saadanne Sneskærme, der i mange Tilfælde bestaa af en hel Mur af Sveller, der oprejses; der lægger Sneen sig op i store Dynger, der først hen paa Foraaret totalt forsvinde, og hvis der er Sæd paa den tilgrænsende Mark, kan det ikke fejle, at Sæden lider derunder. Det har nu ikke, saa vidt mig bekendt, været gjort til Genstand for nogen Klage fra Lodsejere ved de private Baner, som allerede have gjort Brug af Sneskærme, men da der lige overfor Statsbanerne utvivlsomt tilkommer Lodsejerne en Ret til at faa denne Skadeserstatning, forekommer det mig lige saa naturligt, om det samme fandt Sted ved de private Baner, som ville gøre Brug af saadanne Sneskærme. Jeg kan imidlertid forstaa, at det Spørgsmaal, hvem der skal betale denne Skadeserstatning, maaske — jeg tør ikke afgøre det, for der foreligger ikke noget bestemt i saa Henseende — under visse Forhold kunde blive noget tvivlsomt, hvis der ikke træffes en Bestemmelse derom. Naar det er Statsbanerne, der ekspropriere til Sneskærme og skulde betale den Skade, som de tilgrænsende Lodsejere lide ved Oprettelsen af saadanne, er det givet, at det ogsaa er Statskassen, der skal betale alt dette. Hvor det derimod er private Baner, er Forholdet højt forskelligt. Nogle Privatbaner have faaet hele Grunden, hvorpaa Banen ligger, eksproprieret af Staten uden at udrede Udgifterne dertil. Det er f. Eks. Tilfældet med den sydfynske Bane, hvor Staten betalte hele Ekspropriationen mod Refusion af Halvdelen fra de paagældende Kommuner. Nu kunde det i alt Fald her forekomme mig at være tvivlsomt, om ikke den Ekspropriation, der skulde finde Sted i Anledning af Oprettelsen af Sneskærme, og den Skade, som de paagældende Lodsejere kunne kræve erstattet, skulde betales paa samme Maade, som den egentlige Ekspropriation er bleven betalt paa. Var det paagældende Areal allerede i 1873, da Banen blev bygget, bleyet eksproprieret og udlagt som Snebælte, var det ikke tvivlsomt, at det var gaaet ind under den almindelige Ekspropriationssum. Nu kommer man bagefter, og Ministeren erkender, at det er nødvendigt, at man faar denne Grund udlagt, og man opretter denne Sneskærm, — saa bliver Spørgsmaalet dette, hvem skal saa betale? Jeg finder det nu ganske vist ret naturligt, at man siger: Ja, det, I fik 1873, have I faaet, og I have ikke Krav paa mere; ville I altsaa udvide og gøre Forandringer, kommer det ind under den almindelige Regel, saa maa ved-